

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Den vilde Rose (digtet)

Citation: Rode, Helge: "Den vilde Rose (digtet)", i Rode, Helge: *Den vilde Rose*, Gyldendal, 1931, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-rode_13-shoot-workid56133/facsimile.pdf
(tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Den vilde Rose

DEN VILDE ROSE

I

O Dejlighed! O se dog dette Under
den vilde Rose øverst hist paa Brinken
har bøjet sig udover Havets Bølger
og læner let sin Arm paa Himlens Blaanen.

Hvad ved den vilde Rose vel om Jorden?
Med sine Rødder borer den i Dybet.
Dens Klo omklammer fast en Haandfuld Ler,
men Blomsten kender ikke Rodens Vej.

Højt med det lyse Øje, vidt opslaaet
inddrikker Blomsten Himlens Salighed.
De lette Vinger har den spilet ud
til Flugt og Hvile paa den blide Luft,
som om den vilde flyve bort fra Jorden,
og sagte dale ned i lyse Dybder,
hvor milde Engle kalder den for Søster.

II

Hvor er din Rødme bleg, du vilde Rose,
som Morgenmaanen i et Gys af Gry.
Ak, jeg forstaar din Længsel ind i Himlen
til Blaaet og den aftengyldne Sky.
Og at du truer os med hvasse Torne.
Rør ikke ved min Drøm, min Lykkes Ly.

Hvor er din Bleghed rød, du vilde Rose,
som Pigens Pande, da hun først forstod
i Ensomhed, det Blik, som sødt berørte
for aller første Gang det unge Blod.
Ja, jeg forstaar din Bleghed, vilde Rose.
Forfærdet ved din Lykkes Overflod!
— Men Blomsten husker ikke Torn og Rod.

III

Jeg er den vilde Rose,
som hører Himlen tone,
og ingen skal min Lykke naa
og røve Drømmens Krone.
Men Dag skal gaa og andre Dage komme.

Og har jeg hvasse Torne,
som flænger dybe Vunder.
De værner kun min vilde Drøm
om Under over Under.
Men Dag skal gaa og andre Dage komme.

Jeg er den vilde Rose,
ulykkeligst af alle,
for mine Torne skal bestaa,
men mine Blomster falde.
Ak, Dag skal gaa og andre Dage komme.

IV

O, se den nøgne Busk paa Skrænten nu,
et Vildnis kun af sorte skrumpne Grene,
indfildrede, omklamrende hinanden.
Hvem vil vel røre dig, din onde Stakkel.

De hvasse Torne, vendt kun mod dig selv.
Hugtand mod Hugtand bider nu dig selv.
En gammel Heks fra Helvede, som truer
med de benmagre Fingres skarpe Klør
og flænger grusomt sit indfaldne Bryst.

Ja, se den frosne Busk paa Skrænten nu,
saa værgeløs og blind som Strandens Stene.
Al Jordens beske Kraft er i dens Torne
og i dens Rod, som vildt omklammer Mulden,
men Himmeldrømmen tabt og vejret hen.
— Det er den vilde Rose fra isommer.
Hvad ved vel Rod og Torn om Blomstens Vinger?

V

Det er den vilde Rose,
som blomstrer i det høje.
O, Dejlighed! Endnu engang:
Opslaa dit lyse Øje!
For Dag skal gaa og andre Dage komme!